

ZÁM.

örgy.
e már
akáros
Pedig
mert
ez a
et. —
unkát
hatot-
szeret-
csémet
kában.
n, de
vasóim
s boly-
ulásod
n meg
ujabb
szá-
örven-
meg-
tudo-
tottam
ervényt
tudni
maiból
-nek a
lj. —
vtára-
lytatni
yokkal
atok a
gállak-
a meg.
ívemet
ti órái-
bákom
aló. —
teljesi-
il 1-ór
paran-
k egyik
at nem
Avagy
amisit-
Jövőre
- Goór
r test.
a szép
Több

Vatya)
ike és
val.

Szerkeszti Forgó bácsi.

TALÁLKOZÓ. (Lásd a 357. lapon.)

LXII. köt. 23. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lap n.

1902. június 8-án.

PISTA ÖRÖKSÉGE.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

VIII. A fenszik titka.

MANCIKA befejezte a baba levetköztesét s maga is aludni akart menni, midőn a nyitva hagyott ajtón át élénk szóváltást hallott az Ágnes dada és egy nagyon ismerősnek tetsző hang között. Amint hallgatózott, egy fekete valami rohan be, félre löki Ágnest és fark-csoválva fekszik le a Manczika lábaihoz.

— Vigyáz! Hát te honnan kerülsz ide? kiáltott fel a kis lány; de a következő perczben már ott termett az utczai ajtónál, ahol Pista állt Ágnessel beszédben.

— Pista! Igazán te vagy? Miért nem jössz be? ujjongott Manczi és megcsókolta Pistát.

— De Magda kisasszony! kiáltott fel rémüldözve az Ágnes dada. Török ur nincs itthon... hogy is hívhat be egy ilyen elhanyagolt külsejű fiut? szólt Ágnes.

Pista valóban úgy festett, mint valami koldus. Ruhája piszkos, poros, czipője sáros volt. A nadrágja elszakadt, ami nem is csoda, mert hány sövényen, kerítésen köllött utközben átmászni!

— De Ágnes, hová gondolsz? Hiszen ez a Fabay Pista, a Horváth ur unokaöcse! Biztosan lesz annak oka, Pista mért is ilyen »elhanyagolt külsejű fiu«, gunyolódott jókedvűen Manczika.

— Manczi te! El van már adva a birtok?

— Nincs a! felelé a kis lány; holnap reggel megyen át a Vörös ur birtokába.

— Nohát akkor hallgass rám Manczi! Megmondom, miért és hogyan jöttem én ide. Addig is kérlek, adj valamit ennünk,

mert én és Vigyáz másfél napja hogy alig ettünk két harapás kenyeret.

És mialatt jóízűn vacsoráltak meg Pista és az ő hűséges Vigyáz kutyája: a fiu elmondta az ő kis lány-barátjának a rejtélyes kincs történetét és az ő kalandos utazását.

— Most pedig, fejezte be szavait, elmegyek, mert okvetetlen köll beszélnem Vörössel. Ha két óra mulva nem leszek itt-hon, mondd meg Török urnak, hogy hová mentem.

Azután, nem hallgatva Manczi kérésére, nem gondolva a hosszú utra s a veszélyre, fütttyentett a kutyájának és elsietett.

A hold fényesen rá világított a keskeny hegyi ösvényre, mikor Pista vagy másfél órányi gyaloglás után oda ért arra a fensikra, ahol utolsó otléte alkalmával a munkások dolgoztak. Pista látta a földrakást melyet kiástak, és úgy tünt fel neki, mint ha ujabban is dolgoztak volna ott. Végre, hogy éppen a Vörös házához készült menni, jókora körakást látott a lába előtt. Szórakozottan fölemelt egy darabot, és mert látta, hogy nem olyan tapintásu mint a kő, gondosabban kezdte vizsgálni. Még sem tudta kitalálni, valj' mi lehet? És ezért, hogy keménységét kipuhatolja, egyszerűen beleharapott.

És most nem várt dolog történt. Pista olyan formát érzett, mint ha a szenes láda egy köszén-darabjába harapott volna bele. Ez volt tehát Horváth ur rejtett titka! Itt *szén* volt, gazdag *köszénbánya*! Nagybátyja tehát e végett kérette magához a mérnököt!

— Hogy ez nem jutott az eszembe! mormogá Pista magában. Oh, milyen balga is voltam! De már most cselekedniünk kell!

ÁM.

alig

Pista
fiu
rej-
ndos

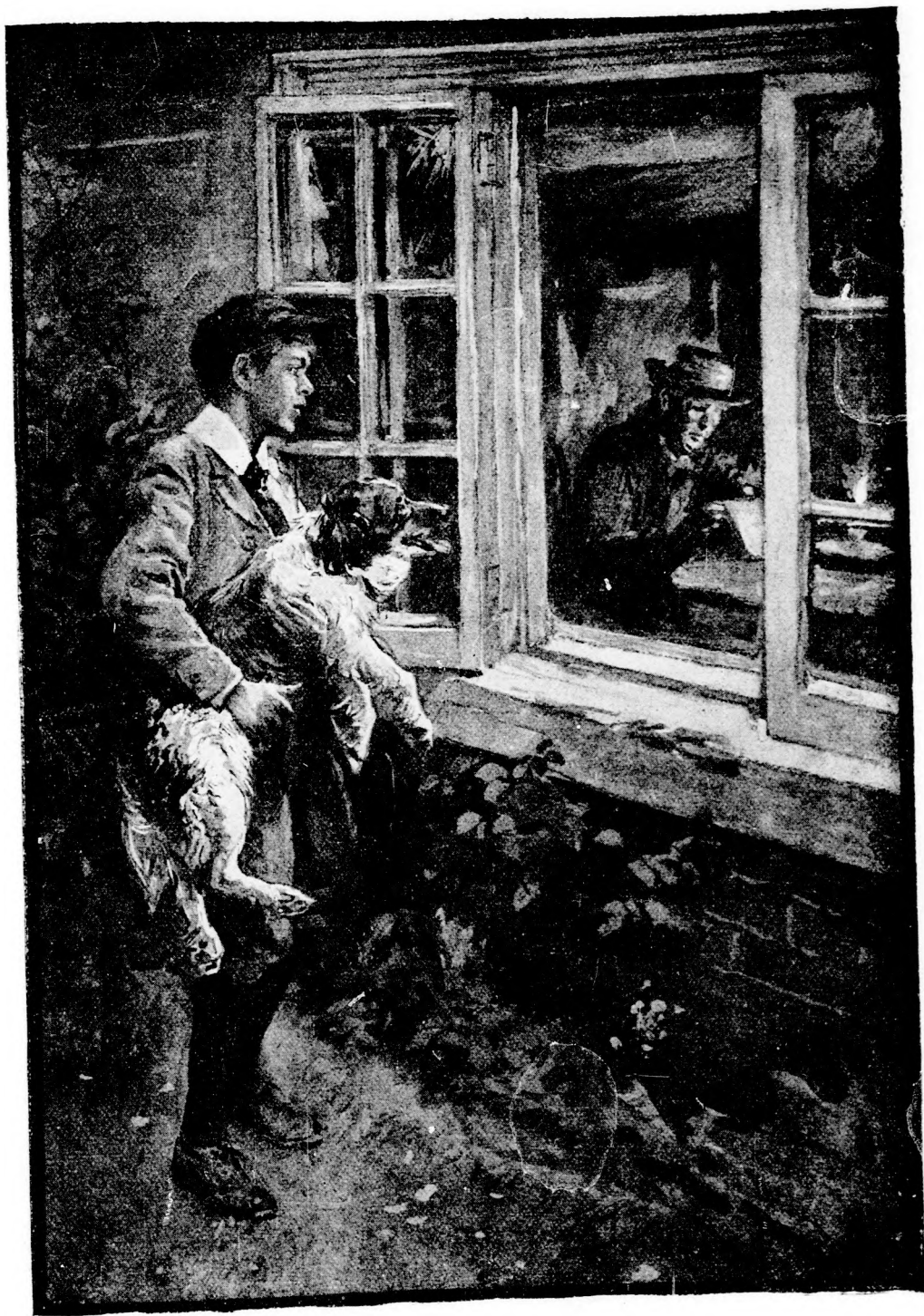
el-
nem
itt-
hová

ésére,
slyre.

keny
hásfél
fenn-
al a
föld-
t fel
volna
sz ké-
lába
rabot,
ntásu
gálni.
ehet?
atolja.

Pista
szenes
volna
rejtett
ánya!
magá-

embe!
balga
kell!

FÖLEMELTE VIGYÁZT. (Lásd a 356. lapon.)

*

Ezzel Vigyázhoz fordult: No, jó kutyám, most már fölfedeztem a nagy titkot és csak azt a papirost kell majd együtt vissza szereznünk!

Ezzel zsebre vágta a széndarabot és aggodalmasan körül nézett. Egy árva lelkét sem látott; csak a bérlő házának ablakából sugárzott ki világosság.

Pista gyorsan arra felé tartott, óvatosan lépkedett a puha fűvön, lassan kinyitotta a kert-ajtót és nyitva hagyta, hogy a menekülés el ne legyen zárva.

Aztán dobogó szívvel oda csuszott a nyitott ablakhoz és az árnyékba huzódva benézett rajta.

A szoba közepén ült Vörös, kezét az asztalra támasztva s két gyertya világánál egy papirost nézve nagy érdeklődéssel. Mikor Pista ezt meglátta, szive még hevesebben kezdett dobogni, mert az az irás az, melyért akkora utat tett meg és annyi veszedelmet állott ki. Az ablak félig nyitva volt. Vörösnek álmában sem jutott eszébe, hogy ilyenkor megzavarják.

Pista egész testében remegett és bár félt, hogy Vörös fel talál pillantani, mégsem tudta magát elhatározni arra, mitévő legyen.

Végre kitünő eszméje támadt. Fölemelte Vigyázt és megmutatta neki azt a papirost, melyet Vörös a kezében tartott. (Lásd a képet a 355. lapon.) Vigyáz a fülét hegyezte és fölnézett Pistára, mint hogy ha megértette volna, mi függ most ő tőle.

Pista megcsókolta Vigyáz fejét, aztán zurr!... belökte az ablakon.

Egy ugrás, egy dühös hang szitkozódása, egy ütés és Vigyáz vonítása... ennyit hallott Pista. A következő pillanatban a kutya megint ott volt az ablakban, szájá-

ban tartva a papirost. Pista kikapta a szájából, hátra se nézett és kiszaladt a kertből, mert már hallotta a Vörös dühös hangját.

De meg köllött állnia, mert Vigyáznak fájdalmas szükölését is hallotta. Mikor vissza nézett, látta, hogy a kutyája ott terült el a kerítés tövében.

— Gyere Vigyáz! nógatta Pista. De a kutya meg nem mozdult.

Nem volt idő a gondolkodásra, mert abban a perczen Vörös kinyitotta az ajtót és rohant ki a házból. Pista tehát hamar vissza ugrott, felkapta a kutyát és elmenekült, éppen mikor a ház gazdája elérte a kert-ajtót.

(Vége következik.)

REJTETT NEVEK.

I.

<i>Ede</i>	<i>Ottó</i>
<i>Frigyes</i>	<i>Etelka</i>
<i>Ernö</i>	<i>Zsolt</i>
<i>Cziczelle</i>	<i>Fülöp</i>
<i>Nimrod</i>	<i>János</i>
<i>Radó</i>	

II.

<i>Eger</i>	<i>Esztergom</i>
<i>Árokszállás</i>	<i>Czepléd</i>
	<i>Fülek</i>
<i>Kolozsvár</i>	<i>Eperjes</i>
	<i>Nánás</i>
<i>Debreczen</i>	<i>Rozgony</i>

E két rejtvény első betűinek helyes össze rovásából ország- és világszerte ünnepezt két név derül ki.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Aesopus tanulságos meséi“.

Az ifjúság számára feldolgozva, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

TALÁLKOZÓ.

(Képpel a czimlapon.)

*Patakhoz ér Bözsike a réten,
Lába előtt csörgedezik éppen.*

*Pallója van... elindul rajt bátran,
Mást én tőle bizony nem is vártam.*

*Am egyszerre, mi történik vele?
Böske arcán ijedelem-féle...*

*Egy helyen áll, meglepetve bámul,
Es akit néz, nem kevésbé ámul.*

*Hát biz' gida került szembe vele,
Hogy a palló közepére ére...*

*Várja Bözsi — verejtéke csordul —
Hogy a másik vissza-felé fordul.*

*Addig várnak, míg fejük is szédül
S Bözsike az, ki megunja végül.*

*Megunja és ily szavakra gerjed:
»Kecske esze nem messzire terjed...*

*»S mert az enged, ki okosabb, bölsebb,
Nincs értelme, hogy több időt töltsék.*

*Megfordulok s megvárom a réten,
Míg a gida utánam jő szépen.*

*Tanulja meg, hogy nem művelt ember,
Ki engedni ül-székgyeriből nem mer.*

*A példából talán majd csak érti,
Hogy az okos idejében tér ki...«*

Andor diák.

KRÜGER ELNÖK KÉZIRÁSA.

SOK anekdota forog *Krüger*, a dél-afrikai, transvaali búr köztársaság agg elnöke felől. Ez itt azonban, amelyet egy szemtanu előadása nyomán közlök, a többenél érdekesebb s még abból az időből való, mikor az elnök neje, *Krüger*né asszony élt. *Krüger* elnök név-aláírása kötelező az egész köztársaságra nézve, ha állami irat

alatt áll. De nagy körülményességgel is jár, már csak azért is, mert az elnök kezservesen ír, nehéz lévén az ő keze-járása. Jelen voltam — mondja az elbeszélő — midőn *Krüger* egy fontos szerződést irt alá. Ez annyi teketóriával járt, amelyet még soha sem láttam.

Először az asztalról letakarítottak mindent, kivéve a tollat, a ténát s a papírost. A gyermekek, akik ebben a szobában játszottak, szomoruan távoztak. Nem marad ott egyéb annál az írásnál. *Krüger*né asszony lábujj-hegyen lépve be a szobába, hozott egy szál gyertyát, mely elég volt arra, hogy az actára (állami iratra) rá világítson, mely idő alatt még csak lélegzeni sem mert a jó asszony. *Krüger* fölemelte a két karját, néhány pillanatig csöndesen nézte az asztalt, tollat választott és azután, mint ha valami sebészi szerszám volt volna, a neve aláírásával valójában végig szántotta a papírost.

Ezek után az elnök eltolta maga alól a széket és nagyot fújt. *Krüger*né asszony meg föllélegzett, az asztalt újra fölteritette, a szükséges tárgyakat mind fölibe rakta s a gyermekeknek ismét szabad volt bejönni, a szobában ismét tanyát ütött a zajos, vidám játék.

A francia »*Mon Journal*« eredetijéből fordította
Landgraf Dezső.

GYERE VELEM!

— Futósdijáték. —

AJÁTSZÓK, egynek kivételével, körbe állanak. A künn-maradt a kör körül jár és az egyik játszónak a vállára ütve, így szól: Gyere velem! Ekkor aztán futni kezd a kör körül. A megszólított ellenkező irányba szalad. Mikor találkoznak, háromszor bókolnak egymás előtt vagy háromszor kezet fognak és tovább szaladnak. Aki előbb éri el az üres helyet (azt, melyet a vállon ütött és megszólított hagyott a körben) bele-áll a körbe, míg a másik folytatja a játékot.

A BOGARAK KIRÁLYA.

— Elbeszéli a Gabi mamája. —

NÉGYEN vannak testvérek. Jók és szeldek valamennyien. Elsőnek a bogárszemü Jutkát hozta a hosszú lábu gólya, utána a Gyurkát, meg utána a csöpp Gabit és csak végül a kék szemü, szőke haju, piros arczu Bözsikét. Nem tudom, hogyan történt: a gólya vétette-e el, vagy a Gabi-

ban rejlik-e a hiba, a mért hogy olyan keveset eszik: de annyi bizonyos, hogy Bözsínél, bár két évvel előbb hozatta el magát a gólyával, mégis másfél fejjel kisebb. Gabi a gólyát hibáztatja, mert, hogy a minap az állatkertben voltak s mutatták neki a gólyát, rá nem nézett volna a viláért, hanem félre fordított arczal kiabálta oda neki:

— HARAGSZOM MAGÁRA GÓLYA BÁCSI!

— Haragszom magára, gólya bácsi! Mért engem hozott előbb mint a Bözsikét?

Szegény kis Gabinak nagyon sok keserűséget okozott már ez az ő kicsi volta. Mikor azt játszották, hogy: »Eresszetek át a Jordán vizén!« amidőn nagyság szerint sorakoznak a gyermekek: ő mindig Bözsi mögé került. Hát bizony ő inkább nem játszott, semhogy így megaláztassa magát.

Egyszer játék-közben Gabi kisurrant a szobából, kiszökött az erkélyre, ahol a nagymama kötögetett.

— No Gabi, miért nem játszol a többiekkel? kérdi a nagymama.

Feleli a Gabi:

— Mert én nem állok oda a Bözsi mögé!

Egyszer csak zum-zum!... egy kövér dongó megy neki az erkély ablakának.

Gabika nagy széket hozott magának. Gondolta, ha maga apró legényke is: legalább a szék legyen nagy. Oda czeplelte a nagymama mellé, leült, s nézte-nézte, milyen vidáman röpköd az a dongó majd ide, majd oda. Végre hangos sohaj tört ki belőle:

— Bogár szeretnék lenni nagymama!
 — Miért Gabikám?
 — Miért? Hát azért, mert, a bogarak között én volnék a legnagyobb! mondja büszkén Gabi, s csak úgy ragyogott az a két fekete okos szeme a gyönyörűségtől.
 Nézte-nézte a döngő dongót s mind

... NAGYON ÉDES ÁLMA LEHETETT NEKI.

addig nézte, amig szerencsésen elaludt. Nagyon édes álma lehetett neki, mert boldogan mosolygott, sőt egyszer hangosan fel is kaczagott. Nagymama figyelmes lett, oda ment, megigazította a feje alját, aztán elment, hozott törölő ruhát s addig csap-

kodott a dongó felé míg ez a padlóra hullott. Most aztán a nevetést bánat váltotta fel. Gabika hangos sirásra fakadt álmában s azt kiabálta:

— Ne üss agyon nagymama! Hiszen én a Gabi vagyok!

Mire a nagymama a fiucska mellé sietett, már ez kinyitotta a szemét, amely még most is tele volt ragyogó könnyekkel.

— Mi bajod, édes fiacskám? kérdi ijedten a nagymama.

De most már a Dudu is, a Gyuri is, meg a Bözsi is mind künn voltak az erkélyen. A nagy sirás hallatára ők is ott hagyták a játékot s valamennyien oda szaladtak, ahonnan a Gabi sirása hangzott feléjük.

— Eleintén olyan jó volt bogárnak lenni, kezdi Gabi beszélni az álmát. Én voltam a bogarak királya, én parancsoltam minden légynek, dongónak; de aztán kedvem támadt hazajönni. Vágyódtam a gyerekek után, apa, anya után, meg te utánad nagymamám, és haza jöttem. Nagyon nagy dongó voltam. Elkiáltottam magam dongónyelven »Zum zum!« Ami azt jelenti, hogy: »Itt vagyok!« De a helyett, hogy megörültetek volna nekem, a Gyuri elkiáltja magát: »Nagymama, nagymama! Ott egy kövér dongó! Üsd agyon!« A nagymama hozott is egy törölő ruhát és agyon csapott volna, ha véletlenül akkor ki nem nyitom a szemem. Így menekültem meg a biztos haláltól. De nem is akarok ám többé bogár lenni! Legyek én csak kis Gabi megint. Hanem majd sokat eszem és iszom rá bőven tejeckét, és ettől úgy megnövök, hogy a fiuk között is én leszek a legnagyobb.

*Kicsi fia, nagy bogár —
A végére értünk már!*

KÖSZÖNTŐ VERSEK VIZSGÁRA.

— A tanító bácsihoz vagy a tanító nénihez. —

I.

*Apánk után, anyánk után
A legtöbb jót tetted velünk.
Az elmúlt év minden napja
Jóságodról beszél nekünk.*

*S mert ez így van, minden napért
Ezer áldás legyen részed,
Sirig tartó üdvvé váljon
Egy-egy percnyi szenvedésed.*

II.

*Kicsik vagyunk,
De a szívünk nagy,
Jól tudjuk, hogy
Nekünk te mi vagy.*

Jól tudjuk, hogy
Bármik leszünk majd,
Hála érte
Téged illet majd.

Jó tanítónk,
Szeretünk mi mind,
Minden szavad
Szeretetre int.

Jó tanítónk,
Akár merre lépj,
Mindig, mindig
Százszor áldott légy!

III.

Gyermek.

Jertek körém, kis pajtásim, jertek,
Köszöntsük fel mesterünket szépen:
Kis pajtásim, az én szavam gyöngye,
Nossza rajta, segísetek nékem!

Mind.

Itten vagyunk, kész örömmel jöttünk,
Valamennyin együtt érzünk véled,
Szívünkbelől szól, amit kimond ajkad —
Kívánj, kívánj minden jót és szépet.

Gyermek.

Jó tanítónk, hallod-e ezt, hallod?
Valamennyin hű szívünkbe zártunk,
Atyánk után, atyánk vagy te nekünk,
Többet adtál, mint amennyit vártunk.

Mind.

Többet adtál, mint amennyit vártunk,
Nekünk adtad jóssággal telt lelked,
Fáradtságot nem kiméltél értünk
S örömöd csak buzgalmunkban lelted.

Gyermek.

Az ég Ura, ki a szívbe lát be,
Az tudna csak jutalmazni téged,
Öt kérjük hát: bár hová visz utad,
Angyalait küldje mindig véled.

Mind.

Terjesszék ki fejed fölé szárnyuk,
Minden árnyat oszlassanak széjjel;
Ha az est jó, ringassanak lágyan
S álmod fölött virasszanak éjjel!

Gyermek.

Jó tanítónk, hallod-e ezt, hallod?
Hány ajakról száll fohász az égig!
És az Isten meghallgatja mindig,
Amire öt gyermek-ajkak kérik.

Mind.

Meghallgatja! Kiáltjuk hát együtt,
Kiáltozzuk bensőséges hévvel:
Jó Istenünk, tanítónkat áldd meg
Egészséggel és sok boldog évvel!

Roboz Andor.

INNEN-ONNAN.

Különös ruha. Nagyon sok ember van, aki nem tudja megérteni, hogy nem a ruha teszi az embert. Az ilyenek azután mindent elkövetnek, hogy minél feltünőbb legyen a ruhájuk. Ha ezek az oktalanok versenyre kelnének, akkor minden bizonytal egy brooklyni¹ színész nő lenne közöttük a győztes. Ennek ugyanis olyan ruhája van, mely nem csak rendkívül feltünő, de érdekes is, mert egészen üvegből való. Még pedig olyan keverésű üvegből, mely nem merev. Éppen olyan simuló és lágy, mint a szövet. Az üveg-gyártásnak legnagyobb csodája. Ha a nap süt rá, tündéri látványt nyújt. Hát még este-felé, mikor a nap lenyugszik és sugarai rózsaszínűek. Ilyenkor a halovány zöld, a kék és ezüst szín ezer és ezer szín-változatokban tükröződik rajta. Aki látja, úgy érzi, mint ha meseországba került volna. Így írja ezt egy francia ujság.

¹ Brooklyn, szemben New-Yorkkal.

A BÜVÖS KORONA.

Irta Szász Irén.

(A koronázás 25-ik fordulója alkalmából.)

VOLT egyszer egy ország. Szép, Isten-áldott ország. Négy nagy, sok apró folyónak ezüstfehér vize tette termővé a földjét, kalászos rónáin piros napsugarak érlelték a búzát, lejtős hegy-oldalait zöld pázsit meg erdő diszítettette. Igazi pirosfehér-zöld ország volt.

Hallottátok-e már Háromszinországnak a híret? A nép, amely lakta, szerette a szabadságot.

Volt az országnak egy bűvös kincse: gyöngyökkel, drágakővel kirakott ezeréves arany koronája. Csodás története van annak, hogyan jutott ez a korona az országba. Majd egyszer elmesélem.

Aki ezt a bűvös koronát viselni akarta, szívének tisztának kellett lenni a gőgös hatalom-vágyától, lelkében nem volt szabad élni egy igaztalan gondolatnak és szentül megköllött esküdni arra, hogy nem a maga gazdagsága, dicsősége, hanem népének a szabadsága lesz az ő legelső gondja. Ha akadt valaki, aki a fejébe tette és gonoszat gondolt mellette: hej gyerekek, nem tudnám én azt leírni, mennyi nyomoruság származott abból!

Történt egyszer, hogy a király már nagyon előregedett és lemondott az uralkodásról. Az új király még nagyon fiatal volt. Fiatal léte pedig egyszerre két országnak is lett a királya, amint hogy a nagybátyja is nem csak Háromszinországon, hanem azonkívül még egy másik ország felett is uralkodott.

Abban a másik országban nem igen szerették Háromszinországnak a népét; meglehet, hogy az ezeréves koronának a bűvös fényét irigyelték tőle. A legis-legirigyebbek pedig elmentek a fiatal királyhoz és azt mondták neki:

— Felsőges király! Te még igen fiatal vagy, mi meg tapasztaltak vagyunk. Mi halálig hűségesek leszünk hozzád; akarod-e, hogy neked szolgáljunk, és, amikor szükséged van rá, tanácsot adjunk?

Szíves szóval felelt a király, mert ifju, jószívű s barátságos volt.

— Bizony el lehet gondolni, hogy a királyság csak nagyobb mesterség, mint a vargaság; pedig hát abba is,

meddig tart míg belétanul az emler! Jó néven veszem tehát, kedves hiveim, ha tanácssal szolgáltok nekem, amíg belé tanulok a mesterségembe. Hiszen még az én két országomat is alig ismerem, különösen nem ismerem pedig Háromszinországot.

— Akkor talán nem is hallottad, felséges Urunk, hogy ennek az országnak valami babonás kincse, koronája van?

— De igen, szólott a király élénken és büszkén. Azt hallottam róla, hogy valami mesebeli bűvös kincs az, amilyen rajtam kívül egy királynak sincsen a világon.

— Bár neked se volna! feleltek az álnok tanácsosok nagy sóhajtással.

Megütközve kérdezte a király:

— Miért mondjátok ezt?

— Mert inkább szerencsétlenség az a korona, mint gazdagság. Azaz hogy attól függ, oh felséges urunk, te is azt gondold-e, amit mi?

— Hát ti mit gondoltok? kérdezte a király.

— Mi ezt gondoljuk: mint zugó erdőnek a zengő dal, mint széles mezőnek a piros virág — úgy illik a királynak a dicsőség. Mint hatalmas tölgynek a zöld lomb, mint büszke hegynek a nagy erdő: úgy illik a királynak a hatalom.

A daliás vitéz királynak ragyogott a szeme és lelkesen mondta:

— Derék hiveim, én is azt gondolom! Én jártam már a zugó erdőben, a széles mezőben, zöld lombot és piros virágot is tüzttem a kalapomhoz és hősi tettekről álmodoztam.

— Ha ilyen büszke, hős a te lelked: akkor Háromszinországnak a koronáját ne tedd a fejedre! mondák a tanácsosok.

— Miért? kérdezte a király.

— Mert jól mondád: nem olyan az, mint más országok koronája. Más ország koronája felmagasztosítja a király hatalmát, ez megalázza. Más ország koronáját, ha fejére teszi a király, hódolva hódol akkor neki mindenki és hűséget esküszik. Háromszinországnak más a szokás: ott a koronás király esküszik meg és fogad engedelmességet a gögös népnek. Nagy megalázása ez, uram, a királyi dicsőségnek!

A király arca piros lett a haragtól és a büszkeségtől:

— A király legyen király és ne szolgál, aki aláatoskodik! Az én fejemet nem fogja meggyalázni az a korona!

Nehogy pedig csak egy perczig is higgyetek valamit abból, amivel azok a gonoszok a királynak az igazságos lelkét megtévesztették: elmondom tinéktek, hogyan állott ez a dolog.

Az a bűvös erejű korona nem meggyalázta, de megszentelte a király fejét. A koronás királynak, igaz, meg köllött esküdni, még pedig arra hogy igazságosság leszen az ő lelkének vezére. Az eskü után a nép milliói ujongva hódoltak meg neki. Csak a gonoszok mondhatták, hogy az igazság esküje a királyi hatalomnak meggyalázója! Igaz ember tudja, hogy nem a hódolat, hanem az igazság a királyi hatalomnak az igazi felmagasztosítója.

Am a tapasztalatlan ifju uralkodó hitt a gonosz beszédnek és nem tette fejére a koronát.

Örültek a gonosz tanácsadók, midőn látták, hogy haragra fordították az ifju fejedelem lelkét.

— Ne félj semmit, felséges urunk! mondogaták. Ha majd annak a gögös, daczos népnek nem tetszik, hogy te királyilag ural-

kodol: segítségül hívjuk királyi házadnak régi hű barátját, a fekete császárt.

Felelte pedig az uralkodó:

— Látom, hogy igaz hiveim vagytok nekem. Itt van királyi pecsém: ha rá-

nyomjátok bár mi írásra, nyomban királyi parancsolat lesz belőle. Cselekedjetekevemben azzal az országgal tetszéstek szerint; ha szükségét látjátok, hívjátok segítségül Feketeország császáriját is. Én tudni sem

DEÁK FERENCZ »A haza bölcsse.« (Lásd a 367. lapon.)

akarok az egész dologról, szebb dicsőséget kerések ennél!

Nem, nem tudta az ifju király, hogy micsoda gonoszokra bizta a maga hatalmát.

Elterjedt pedig Háromszinországban a híre, hogy a király nem fogja a fejére tenni a büvös koronát és napsugártól ékes liliomos mezőkön még a fűszálak is megdöböntek a nagy hirtől. Jött utána ki-

rály-
ország-
éves
sem
foly-
Szel-
dog-
pad-
den-
besz-
bad-
haz-
lili-
A
pip-
nak-
lev-
azt-
kov-
szin-
gon-
me-
vol-
am-
ság-
ke-

fel-
kü-

or-
en-
hi-
cs-
ke-
cs-
er-
re-
h-
se-

rály-pecsétes parancsolat, hogy az egész országban a drága koronáról, meg az ezeréves büvös szabadságról még csak beszélni sem szabad ezentul. Még csak az ezüst folyók zengése is haragos zugás lett erre. Szellő-hangon a virágok egymásnak mondogatták a réten, haragos pipacsok elsápadtak tőle s az egész országban mindenki, még a zizegő falevelek is arról beszéltek: a drága koronáról, büvös szabadságról. Az embereknek a szívében a hazaszeretet előbb elsápadt, mint a hófehér lilium, aztán tüzes lett, mint az égő pipacs.

Akkor vették az emberek a mezők pipacsát, liliumát, fűszálát, a pirosuló pipacsnak, fehér liliumnak, zöldelő fűszálnak a levelét, össze fűzték, zászlót csináltak belőle; aztán vették a kaszának a vasát és kardot kovácsoltak belőle. S a zászlók lelkesítő színei alatt, villogó karddal üzték ki a gonoszokat, az ország irigyeit, az ország megrontóit a hazából. Pedig mennyien voltak! Az a megszámlálhatatlan sereg, amely mind azért jött, hogy az ősi szabadságot, az ősi földet, a virágos, füves mezőket elvegye: az mind futvást-futott!

Rémes hírrel ment a pecsétes levél a fekete császárhoz Fekete-országba, hogy küldjön gyorsan segítséget.

Micsoda ország is volt az a Feketeország! Rettentő ország volt, 100 millió ember lakott benne, ha több nem. És nem hiába hívták Fekete-országnak! A fekete császárnak is volt egy koronája. Csodás korona volt az is, de szomorú sugarából erre az országra hullott, azt ez a ragyogó rémes csoda egymaga mind fölszította, úgy hogy 100 millió embernek nem jutott semmi a jó Istennek szép, vidám, szabad

napsugarából. Szomorú sötétség volt az egész országban, szomorú sötétség az emberek lelkében; egyedül csak a császárnak a fején ragyogott ezernyi sugárral a korona. Remegve hódoltak az emberek a fekete császárnak, aki fényes volt, mégis fekete császárnak hívták, az országa miatt, meg a gyűlölet miatt, amely minden igaz lelket irányában eltöltött.

Mikor a pecsétes levelet a fekete császár elolvasta, megparancsolta, hogy az egész ország fegyvert fogjon s menjen harcolni Háromszinország ellen. Rengeteg sok harcos jött mint a fekete felhő. Valamerre jártak, lábuk alatt elfeküdt a fű a napfényes rónán. Ám az ország lakói vitézek voltak. Bátran, lelkesen mentek az ellenség ellen. A gyönyörű zászlókat, amint lobogtatta őket a szél, mint ha megannyi színes szivárvány indult volna a nagy, sűrű fekete felhő ellen. Ha száz szivárvány ragyog is az égen, de ekkora fekete felhő omlik rá: bizony elborul ott az égboltozat. Virágos mezőkön nem sokára alig lehetett már megkülönböztetni a liliumvirágot a pipacstól. Piros liliumok lángoltak a réten a kiomlott vértől. S mikor az egész ország tele volt már piros virággal, vissza ment a rengeteg had Feketeországba. Valamerre járt zokogott az ország.

Csak a gonoszok örültek, mert immár csakugyan nem beszélt többé senki a koronáról, a régi szabadságról, melyet sirván sirattott mindenki. De a koronát el nem vehette a gonosz, mert ezt a drága kincsét a föld alá rejtették.

Azalatt a király messze földön harcolt egy idegen nép ellen, keresve a dicsőséget. Ám hasztalan kereste. Ő maga akár milyen vitéz volt is, a seregét mindenütt legyőz-

ték. Egyik kudarcz a másikat érte. Végre is elhagyta az idegen messze országot és hazatért. Hivatta az ő régi tanácsadóit és keserűen mondta nekik:

— Valamerre jártam, vitézül forgattam kardomat, mégis gyöngének vált be az idegen népek hatalma ellen. Eljönnek még az én országomba is és elveszik tőlem majd azt is. Adjatok tanácsot, hogy akadályozzam meg ezt?

Nagyot hallgattak erre a hamis tanácsadók. Most, mikor igazán böles tanáccsal kellett volna elő állani és nem gonosz ármánykodással: szólni sem tudtak, csak kétségbe esetten néztek össze. Mi lesz, ha az ellenség elveszi az országot? Szégyenkezve és reszketve sompolyogtak el a király színe elől.

A király pedig nagy gondokba merült. S mikor a királynak a környezetében, most, mikor bátorságra és böleseségre volt szükség, de mindenki gyáván, gyámoltalanul huzta meg magát — egyszerre csak előáll a galamb-lelkű királyné s azt mondta az ő felséges urának:

— Ne keress ezeknél tanácsot, oh felséges uram és férjem! A te másik országban szerte jár a hire valakinek, hogy az volna az országnak a legbölesebb embere. Millió ember nem nevezi másképp, csak úgy hogy: *a haza bölese*. Azt hivatd el.

Csodálkozva kérdezte a király:

— Én szép hitvesem és királyném, honnan tudod te az én gondomat?

Felelt az áldott lelkű királyné:

— A te bánatodat, meg annak az egész országnak a fájalmát a szívemben viselem én.

Hallgatott a király a királynéra s magához hívatta az ország legbölesebb emberét. Gazdag jutalmat, nagy hivatalt, sok czímet ígért neki, ha igaz értékű tanáccsal szolgálna.

Ám a haza bölese így felelt:

— Amit teszek, nem jutalomért teszem, hanem az én hazám üdveért és a te jóvoltodért, felséges királyom!

Nem is fogadott el soha semmi hivatalt, semmi czímet. Egy czíme mégis megmaradt neki, hiába szabadkozott; mert ma is úgy hívja mindenki, hogy: »*A haza bölese*.«

Mert böles ember volt végtelenül. Amit senki a világon nem tudott volna, ő fel tudta világosítani a jó királynak a lelkét, hogy tisztán lássa eddigi tanácsadóinak álnokságát; meg tudta értetni, hogy a királynak legnagyobb hatalma, legnagyobb erőssége abban a másik, abban az elnyomott, bántalmazott nemzetben és annak a hűségében és szeretetében vagyon. Ha annak vissza adja a király a régi erejét, a megizmosodott nemzet az ő hűségére esküszik s nem lesz akkor a világon senki, aki meg merje támadni a királyt, akit népének hűsége és szeretete védelmez. Ennek a népnek és ennek a hűségnek az ereje pedig a királynak a fején tündöklő ősi koronában rejlik egyedül. A koronában, melynek mesés, bűvös fénye nem más, mint az *igazság ragyogása*.

Mikor pedig az igaz lelkű király megértette ezeket, így szólott:

— Hazudott az, aki azt mondta, hogy az igazság ragyogó koronája gyalázata a királynak. Ez legyen ezután az én legnagyobb dicsőségem!

Ugy is lett. A királynak a fejére tették a szent koronát június 8-án, amely boldog napnak épp ma, hogy ezeket olvassátok, van a fordulója. Akkor olyan fényesség volt az országban, mint ha egyszerre két nap ragyogott volna: az egyik a jó Istennek napja az égen, amelytől megérik a

kalász a mezőn — a másik az igazságnak a napja, a fényes korona a fölkezt királynak megszentelt fején, amitől kivirul az országban a szabadság.

A jó Isten, aki megérleli a mezei kalászt, áldja meg a királyt, akinek legnagyobb ereje az igazság!

*

Háromszinország igazi neve: *Magyarország*.

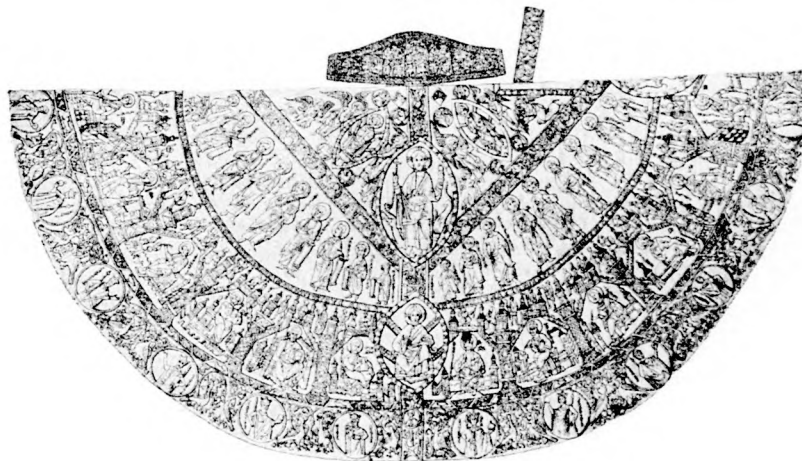
A haza bölcse: *Deák Ferencz*. (Lásd a képet a 364. lapon.)

Az igazságos királynak a neve: *Ferencz József*.

A király hitvese, az ország imádott királynéja pedig: *Erzsébet*.

Sohase feledjétek el ezeket és gazdagodjatok az irántuk való szeretetben!

Akik gonoszat akartak, azokat felejtse el mindenki; és mindenki szeresse a hazát, a királyt és a szabadságot!

SZT. ISTVÁN PALÁSTJA.

TALÁLÓS VERSIKÉK.

(Megfejtésük a 368. lapon.)

1.

*Eleinte tiszta fehér,
Azután zöld, mint falevél,
Aztán piros mint a véred,
S így pirosan izlik néked.*

2.

*Angliában nem talárod,
S akkor sem, ha Bécsét látod,
S bármi szegény, bármi sáros,
Nincs nélküle még se város...*

3.

*Tolla van és nem madár,
Négy a lába, még se jár.*

4.

*Lovasságnál szolgálók
S lovon soha nem járok.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 21-dik számában közölt csiga-rejtvény megfejtése:

Aki jellemtelen, azt mindenki megveti.

Helyesen fejtették meg: Schlesinger testvérek, Garai Ilus, Lukáts Annuska, Ransch-

burg Béla, Sinkovits Clarisse és Ilma, Németh Margit és Zsófia. Marsovszky Etuska, ifj. Simó Béla, Perényi Józsa, Szerencsy Árpád, Borhy Margitka, Székely Elemér, Surányi Jani, Kerekes Gyurka, Rottenberg Hedvig, Vali és György, Müller Pista, Tomaschek Márta, May Margitka, Sass Elemér, Lichtner Sanyi, Münnich Margit, Pap Lilike és Gizike, Pisskó Béla, Kabdebó Hajnalka és Elemér, Schnabel Jani és Béla, Aninger Sasa, Klára és Jolán, Herzfeld Tónika, Czinder Margit, Krisztinkovich Imre, Szigeti Olga, Rhédey Zoltán, Löbl Mór Ernő, Csau-scher Mariska, Bakos Ilona és Kató, Ybl Mártha, Feilitzsch Cécile, Kurschak Ferenczke és Piroška, Csiky Jenő, Nagy Ilonka, Marton Pista és Ilonka, Szlávik Mariska, Nagy Vilma és Sarolta, Pecz Erika, Kőrössy Margitka, Liebstein Erzsike és Cara, Beke Bertó és Gyula, Stössel Manó, Záborszky testvérek, Löwensohn Henrike, Bakoss László, Králik Etelka, Albert Zoltán és Józsa, Ponger József, Hornicek Gizi, Pollák Kata, Blau György, Nowody Antal, Kílczér Gyula és Edith, Nagy Etelka és Tibor, Stern Vilma, Arva Erzsike, Landgraf Dezső, Hatvany Lilly, Hardy Kálmán, Balázs Erzsike és Ida, G. Hunyady Ferencz, Magyar Ambrus, Piso Elvira és Valika, Hoffmann Elemér és Valika, Dömötör István, Riedl Gyula, Varga Ilka, Hanvai Ilonka, Mair Margit és Kata, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Emerich Ella, ifj. Schiller Miklós, Hollós László, Nagy Laczika, Ruhig Flora, Hatschek Adrienne és Hugó, Kováts Bella, Mérey Dalma, Ribianszky László, Fischer Fülöp, Bertényi Erzsike, Gervay Lilike, Vég helyi Lajoska, Háy Misi és Bandi, Vidonyi Ilonka és Sándor, Perl Erzsike, Simek Pista, Schmideg Jolánka, Bölöni Aranka és Jolán, Frankl Lilly, Schill László, Gyomlay Erzsike, Rencsisovszky Margit, Wurm Bettyke, Biró testvérek, Jurenka Irén, Bayer Anti, Pruzsinszky Margit.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Sass Elemér Halason*, kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*). Fordította *Móka bácsi*. Hat szín-nyomatu képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LXII. köt. 20-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Goldschmidt Lipót, Liebstein Erzsike és Cara, Králik Etelka, Kürschak Ferenczke és Piroška, Ybl Mártha, Pap Lilike és Gizike, Rosenberg Erzsike és Irmuska, Müller Pista, Ranschburg Béla, Dominigg Ilus és Erzsí, Szinyei-Merse Jenő.

A TALÁLÓS VERSIKÉK MEGFEJTÉSE.

(Lásd a 367. lapon.)

1. Cseresnye. 2. R-betű. 3. Ágy. 4. Huszár-ló.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Rebenyik Sándor. A Vágó-hid természetesen szintén egyik nagyon érdekes intézménye Budapestnek. De nem igen hiszem, hogy az ott látható vérengzés gyermeknek való-e éppen. Annyi a tanulságos látni való a fővárosban, hogy amire a végére jutottál — föltéve, hogy alaposan meg-néztél mindent — tán a bajszod is ütogetni fog már. Ekkor aztán ám nézd meg azt a szörnyű mé-szárlást is, amelyről azt állítják az emberek, hogy szükséges. Az állatok más véleményen vannak. — **Goldschmidt Lipót.** Helyes a gondolkozásod: előbb a szükséges, aztán a hasznos, végül a mulatságos következzeik. — **Szentkereszt György.** Csiga-rejtvényed beválik: a közlendők sorába igttattam. — **Hatvany Lilly.** A pákoz kutya bűnhődését ügyesen irtad le. Azok sorában, amelyeket eddig kaptam, a te leírásod a legjobbakk közé tartozik. — **Csiky Jenő.** Az apró képekben soká eltűnődtem. Régebben ott jártam egyszer én is. A Czenk tetejében s az aljában elterülő kis városban kevés, de igen kedves órákat töltöttem. — **Ybl Mártha.** A bájos küldeménynek nagyon megörültem s köszönöm. A rejtvényeid közül, némi változtatásokkal, az elsőt és utolsót közlöm, mint alkalmiakat. Idécskát köszöntöm. — **Garaí Hus.** Jól tetted, hogy meggyógyultál. — **Kílczér Edith és Gyula.** Nem jött meg. Ha a lap zártáig kezemhez kerül, még besegitem. A rajzhoz irt versikének néhány sikerült részlete van. A szép írás kiötök kezét dicséri? — **Schmideg Jolán.** Fordulj a *Kis Lap* kiadó-hivatalához. Az szívesen megírja. Különbén elég a czim. Így is ráakad a pósta. — **Marton Ilonka és Pista.** Azt az akkori sajtóhibát a rákövetkező számban kiigazítottam. Amiből azt látom, hogy nem *végig* olvassátok a *Kis Lapot*. Pedig én azért írom. A látogatásnak örömmel nézek eléje. — **Liebstein Erzsike és Cara.** Ha abból a lombos, viruló nyaralóból közben be találnátok tévedni ebbe a forró nagy téglavárba, melynek Budapest a neve: nézzetek be hozzám is. — **ifj. Zmeskall István.** A kutya-históriát élénken irtad le. Ám a verses formában még gyöngécske vagy. — **Nicolini Eugenia.** Kár, hogy elmulasztottalak. — **Batthyány Lilli.** 11, 656. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Tájképes levelező-lapokat váltana *Batthyány Lili* (Budapest, József-utca 13.) a következőkkel: *Bakos* Katinkával, *Wurm* Bettyvel, *Fischer* Edith-kével, *Németh* Zsófikával és *Geyer* Stefikével, akiknek kéri czimöket.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.

Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.